

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.04.1982, sp. zn. 9 Co 29/82, ECLI:CZ:NS:1982:9.CO.29.1982.1

Číslo: 14/1984

Právní věta: Výjimečné vyplácení dávek důchodového zabezpečení do ciziny může stanovit mezistátní úmluva (§ 69, věta první, zákona č. 121/1975 Sb.). /1/ Podmínka pro výplatu československého dílčího starobního důchodu francouzskému státnímu příslušníku není splněna, jestliže tento žadatel o výplatu důchodu nebydlí v jednom ze smluvních států Všeobecné úmluvy o sociální bezpečnosti mezi Československem a Francií (čl. 15 této přílohy k vyhlášce č. 215/1949 Sb.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.04.1982

Spisová značka: 9 Co 29/82

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Smlouvy mezinárodní, Sociální zabezpečení

Předpisy: 121/1975 Sb. § 69
§ 116 99/1963 Sb. § 219
§ 244

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Úřad důchodového zabezpečení v Praze rozhodnutím z 28. 11. 1979 zamítl žádost navrhovatele o přiznání dílčího starobního důchodu, neboť navrhovatel nesplňuje podmínku trvalého bydliště na území jednoho ze smluvních států podle úmluvy o sociální bezpečnosti mezi ČSSR a Francií, protože trvale bydlí na území NSR, se kterou nemá ČSSR uzavřenou žádnou úmluvu týkající se sociálního zabezpečení. Protože se důchody vyplácejí zásadně k rukám důchodce, nelze vyhovět ani žádosti navrhovatele, aby mu byl důchod vyplácen k rukám jeho syna, která bydlí ve Francii.

V opravném prostředku navrhovatel poukazoval na to, že v ČSSR byl po dobu 12 let zaměstnán jako dělník a že by nebylo spravedlivé, aby mu důchod nebyl přiznán, přičemž je nerozhodné, zda bude důchod poukazován na adresu navrhovatele do NSR nebo na adresu jeho syna do Francie, kde se navrhovatel rovněž přechodně zdržuje.

Městský soud v Praze rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení potvrdil, když na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že navrhovatel nesplňuje podmínku trvalého bydliště na území Francie nebo Československa, aby tak jeho nárok na starobní důchod mohl být posuzován podle Všeobecné úmluvy o sociální bezpečnosti uzavřené mezi Republikou československou a Republikou

francouzskou (vyhlášenou pod č. 215/1949 Sb.) a dodatkových úmluv týkajících se dílčích důchodů včetně starobního důchodu. Nebylo proto oprávněmu prostředku navrhovatele vyhověno.

V odvolání setrval navrhovatel na svých námitkách uvedených v oprávněm prostředku proti rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení s tím, aby dílčí starobní důchod mu byl zasílán na velvyslanectví ČSSR v NSR a aby mu byla sdělena výše dílčího starobního důchodu, který by mu byl vyplácen, kdyby bydlel ve Francii, kam by se případně přestěhoval.

Nejvyšší soud ČSR po přezkoumání napadeného usnesení i řízení, jež mu předcházelo, dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, a rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

V řízení podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. a § 116 zákona č. 121/1975 Sb., zkoumá soud rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení ze všech zákonných hledisek. Je-li rozhodnutí v souladu se zákonem, soud rozhodnutí potvrdí, v opačném případě je zruší. Uplatňuje-li žadatel v oprávněm prostředku proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení skutečnost, která je nerozhodná z hlediska jeho nároku na dávku, může se soud oprávněností takového požadavku po věcné stránce zabývat jen tehdy, může-li uznání takové skutečnosti vést ke zrušení rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení. Nemůže se proto zabývat takovými skutečnostmi tehdy, jestliže zatím nemají vliv ani na vznik nároku na dávku, ani na její výši, ani na výplatu důchodu. Nemůže-li uplatňovaná námitka vést ke zrušení napadeného rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení, nebude se soud důvodností takové námitky zabývat, protože by nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Také v projednávané věci nemohou námitky navrhovatele vést ke zrušení rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení, protože navrhovatel bydlí na území státu, s nímž nemá Československá republika uzavřenou mezistátní úmluvu o sociálním zabezpečení. Takováto úmluva totiž umožňuje výjimku z ustanovení § 69 zákona č. 121/1975 Sb., podle něhož se důchodové dávky do ciziny nevyplácejí a nenáležejí za dobu, po kterou se oprávněný zdržuje trvale v cizině. Čl. 15 Všeobecné úmluvy o sociální bezpečnosti mezi Československem a Francií stanoví, že nelze odpírat dávky důchodového pojištění československým nebo francouzským státním příslušníkům, bydlí-li v jednom z obou smluvních států, jestliže zákonodárství jednoho ze smluvních států váže přiznání dávky na podmínku bydliště. Protože úvahy navrhovatele o tom, za jakých podmínek by splňoval podmínky pro výplatu dílčího starobního důchodu v cizině, jsou pro posouzení přezkoumávaného rozhodnutí nerozhodné, bylo usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné ve smyslu ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.

1) Srov. ovšem i § 69, věta druhá, zákona č. 121/1975 Sb.